

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 007756 16 K
Zenica, 04.10.2017. godine

Presudom Vrhovnog suda FBiH broj: 04 0 K 007756 18 Kž od 08.05.2018. godine preinačena Presuda Kantonalnog suda u Zenici broj: 04 0 K 007756 16 K od 04.10.2017. godine u pogledu odluke o kazni na način da je optuženi Neslanović Ernard osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci, a optuženi Safet Kovačević na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudije Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Begović-Devović Jasmine i Baškarad Ranke, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Telalović Jele, u krivičnom predmetu protiv optuženih Neslanović Ernarda, Mešinović Asima i Kovačević Safeta, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ-a, po optužnici Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva Zenica broj: T04 0 KTRZ 0009109 12 od 25.01.2016. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda pod brojem: 04 0 K 007756 16 Kps, dana 01.02.2017. godine, izmijenjene dana, 27.07.2017. godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisustvu kantonalne tužiteljice Ahmetlić Amre, optuženih i njihovih branilaca Mujkić Azijade i Skopljak Envera, te u odsutnosti branioca Hrustić Almina, advokata iz Zenice, je dana 04.10.2017. godine, donio i javno objavio, slijedeću:

P R E S U D U

Optuženi:

1. **NESLANOVIĆ ERNARD**, zv. „Car“, sin ... i majke ..., rođena ..., rođen godine u ..., grad ..., nastanjen u ..., ... broj ..., grad ..., pismen, sa završenom školom ..., po zanimanju ..., ..., otac ..., po narodnosti ..., državljanin ..., JMB: ..., osuđivan,
2. **MEŠINOVIĆ ASIM**, sin ... i majke ..., rođene ..., rođen godine u mjestu ..., grad Zenica, nastanjen u ..., ul. ..., grad ..., pismen, sa završenom srednjom ..., po zanimanju ..., oženjen, otac..., po narodnosti ..., državljanin ..., JMB: ..., osuđivan ...,
3. **KOVAČEVIĆ SAFET**, zv. „Mrki“, sin ... i majke ..., rođena, rođen godine, u mjestu ..., općina ..., nastanjen u ..., grad ..., pismen, sa završenom t....., po zanimanju ..., oženjen, otac ..., po narodnosti ..., državljanin ..., JMB: ..., ..,

K R I V I S U

Što su:

Za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, između Teritorijalne odbrane RBiH i Vojske Srpske Republike BiH, naoružani vatrenim oružjem policajci Stanice Javne bezbjednosti Zenica Mešinović Asim i Neslanović Ernard, te Kovačević Safet pripadnik Teritorijalne odbrane Topčić Polje, postupali protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava, pri tome kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, učestvovali u mučenju radi iznuđivanja priznanja gdje se nalazi oružje prema civilnim licima srpske nacionalnosti iz zaseoka Gojakovac u mjestu Nemila, općina Zenica, na način da su:

Krajem mjeseca juna 1992. godine, u akciji razoružavanja civila zaseoka Gojakovac, koja je započela u jutarnjim satima, a da je prethodno zaseok stavljen u okruženje od strane Teritorijalne odbrane i policije Nemila, kod vikendice S.T.a, prilikom pokušaja da napuste selo S. N., S. J. i S. P., zaustavljeni od strane naoružanih i uniformisanih lica, kada Kovačević Safet traži da priznaju gdje je oružje i S. N. fizički zlostavlja, stežući mu rukama vrat, daveći ga, da bi potom prišao S. J. i tražio da mu i J. prizna gdje je naoružanje, pa kada J. nije odgovorio, udara ga šakom u lice, usljed čega je J. pao u vodu, a zatim dok se nalazio u vodi, nastavio da ga šuta nogama u leđa, bubrege, odakle se razdvajaju u grupama, tražeći oružje, kada S. P. odvođe u kuću B. V., istu pretresaju tražeći oružje, gdje Safet obara P. na pod, te mu repetira pištolj na čelo, zatim ga psihički zlostavlja, stavljaajući mu nož pod vrat, preteći da će ga zaklati ako ne kaže gdje je oružje, a da je Neslanović Ernard sa drugim NN licima, doveo S. J. takođe do kuće B. V., gdje je za njima uplakana došla J. desetogodišnja kćerka R., gdje ih fizički i psihički zlostavljaju, tražeći da J. prizna gdje je sakrio oružje, pri tome ga udaraju nogama, rukama i kundakom puške po cijelom tijelu, posipaju gazom, te mu pale i gase vatru u predjelu polnog organa, njegovu kćerku R. tjeraju da kleči na razbijenom staklu i gleda kako joj tuku oca, koji je od udaraca bio sav krvav i otečen, preteći da će R. mučiti i tući, sve dok on ne prizna gdje je oružje, nakon čega J. izvode iz kuće, vuku ga po zemlji, dok je za njima R. trčala vrišteći i moleći da joj ne diraju tatu i dolaskom do J. kuće u kojoj se nalazila njena majka C. i S. D., kuću preturaju tražeći oružje, da bi zatim izašli ispod kuće gdje se nalazilo više naoružanih i uniformisanih lica, zajedno sa Kovačević Safetom i Mešinović Asimom, da bi Ernard S. C. prislonio bajonet na vrata, prijeteći da će je zaklati, a zatim Kovačević Safet i Mešinović Asim nastavljaju da zlostavljaju S. N., kojeg Kovačević Safet kundakom puške udara u predjelu prsa, a Mešinović Asim kundakom puške pokušava da udari između nogu, pa kada je N. uspio da skupi noge, istog kundakom puške udara u predjelu nogu, usljed čega je N. jaukao, da bi Ernard potom sa drugim naoružanim licima J. odveo do njive zv. „Kruške“ gdje ga nastavljaju da udaraju nogama i rukama po cijelom tijelu, usljed kojih udaraca je J. pao na zemlju i dok su na zemlji tukli J., Mešinović Asim sa drugim naoružanim licima dovodi S. P., pa kada je P. vidio krvavog J. na zemlji, Asim ga odvođa do njive zv. „Kamenjar“ kojom prilikom ga udara šakom u predjelu glave i tjera u rupu ispod jedne stijene, potom ga zatrpavaju zemljom, sve u namjeri da P. prizna gdje je oružje, pa kada je ovaj počeo da se guši, izvukli ga iz rupe, te ga Asim prislonio uz stijenu, repetirao je u njega i uperio pušku, prijeteći da će ga ubiti, tražeći da kaže gdje su sakrili oružje, koje fizičko i psihičko zlostavljanje je S. J., S. N., S. P. i R. i njenoj majci S. C., nanijelo teške boli i patnje, dok je S. J. od zadobijenih povreda podlegao nakon nekoliko dana i to 29.06.1992. godine, čije tijelo je ekshumirano i identifikovano na lokalitetu mjesnog groblja Gojakovac,

dakle, u vrijeme rata i oružanog sukoba u BiH, kršeći norme međunarodnog prava sa NN licima, vršili mučenje civila radi iznuđivanja priznanja gdje se nalazi oružje,

čime su počinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ,

Pa ih sud, primjenom, naprijed navedenih odredbi, te članova 41, 42. i 43. preuzetog KZ SFRJ,

O S U Đ U J E

NA KAZNE ZATVORA U TRAJANJU OD PO 1 (JEDNU) GODINU.

Na osnovu člana 212. stav 1. i 3. ZKP FBiH oštećeni se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH, optuženi su dužni platiti cjelokupne troškove krivičnog postupka, s tim da se ovom presudom obavezuju da na ime paušala plate iznos od po 50 KM, u roku od 15 dana, od dana pravosnažnosti ove presude, dok će se o visini preostalih troškova, donijeti posebno rješenje, a nakon pribavljanja troškovnika.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo ZE-DO kantona je optužnicom broj: T04 0 KTRZ 0009109 12 od 25.01.2016. godine optužilo Neslanović Ernarda, Mešinović Asima i Kovačević Safeta, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, a kako je to bliže navedeno u optužnici.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda pod brojem: 04 0 K 007756 16 Kps, dana 01.02.2016. godine.

Na glavnom pretresu, održanom dana, 27.07.2017. godine Kantonalno tužilaštvo Zenica je izvršilo izmjenu optužnice, a čiji sadržaj je naveden u činjeničnom supstratu ove presude.

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 1 K 009298 12 Kv od 26.03.2012. godine određena je nadležnost Kantonalnog suda u Zenici za sprovođenje krivičnog postupka protiv optuženih.

Na glavnom pretresu kao tužilački dokazi saslušani su svjedoci N. R., B. D., S. N., S. P., S. B., S. D., B. D., A. B. i S. Z..

Na osnovu člana 288. stav 2. ZKP FBiH, a zbog lošeg zdravstvenog stanja, te nemogućnosti da pristupi na glavni pretres, uz saglasnost stranaka na glavnom pretresu pročitan je iskaz svjedokinje S. S., dat u MUP-u Zenica, dana 25.09.2013. godine.

Na glavnom pretresu kao dokazi tužilaštva saslušani su i vještaci dr. Silajdžić-Brkić Sabiha, vještak sudske medicine i Karahasanović Elmira, vještak biološke struke, odnosno vještak za DNK analizu.

Na okolnosti utvrđivanja vjerodostojnosti vojnih evidencije za optužene, tužilaštvo je saslušalo svjedoke H. F. i H. S..

Kao materijalni dokazi tužilaštva, prihvaćeni su slijedeći dokazi:

- rješenje Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 1 K 009298 12 Kv od 26.03.2012. godine o prijenosu na nadležnost Kantonalnog suda u Zenici,
- Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBiH broj: 01-011-301/92 od 08.04.1992. godine, („Sl.list RBiH“) broj 1 od 09.04.1992. godine,
- Odluku o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH broj: 7 od 20.06.1992. godine,
- Odluku o formiranju Vojske Srpske Republike u Bosni i Hercegovini broj: 03-234/92 od 12.05.1992. godine („Sl.glasnik srpskog naroda u BiH“) broj: 6 od 12-17.05.1992.godine,
- Odluku o ukidanju ratnog stanja Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine od 22.12.1995. godine, (Sl. list R BiH broj: 50 od 28.12.21995. godine),
- zapisnik o ekshumaciji Uprave policije Zenica broj: ... od godine,
- fotodokumentaciju MUP Zenica broj: ... od godine o izvršenoj ekshumaciji jednog tijela u zaseoku Gojakovac, grad Zenica,
- fotodokumentaciju MUP Zenica broj: od ... godine- Identifikacija posmrtnih ostataka S. J.,
- zapisnik o identifikaciji i sudsko - medicinskoj obradi - ekspertizi tijela MUP Zenica - Uprava policije broj: ... od godine,
- nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Silajdžić-Brkić dr Sabihe, o izvršenoj ekshumaciji i sudsko - medicinskom pregledu nađenih skeletnih ostataka tijela S. J. od godine,
- Zapisnik o utvrđivanju identiteta Uprava policije Zenica od godine,
- Nalaz i mišljenje vještačenja tragova biološkog porijekla broj: od godine, izdat od strane Federalne Uprave policije, Centar za forenzička ispitivanja, vještačenja i istraživanja u Sarajevu,
- Dopis Uprave policije Zenica broj: od godine sa Zapisnicima o uzimanju krvi od R. N. i N. S. i Zapisnik o uzimanju primarnog uzorka sa datumima godine, sa fotodokumentacijom MUP-a Zenica broj: od godine,
- Izvod iz matične knjige umrlih na ime S. J., Služba za opću upravu i stambene poslove, Općina Zenica broj: od godine,
- Potvrdu o smrti za S. J. Službe hitne medicinske pomoći Zenica broj: ...,
- Prepis stranice broj: ... iz matične knjige umrlih na ime S. J., izdata od strane JU Dom zdravlja Zenica,
- Izvod iz matične knjige umrlih na ime S. C., Republika Srpska, grad Doboj, broj: ... od godine,
- Dopis Federalnog ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata, Odsjek Zenica broj: ... od godine,

- Ovjerenu fotokopiju vojne evidencije Vob-1, Vob-3 sa ovjerenom fotokopijom uvjerenja o plaćama pripadnika oružanih snaga RBiH za Neslanović Ernarda sa datumom godine,
- Ovjerenu fotokopiju vojne evidencije Vob-1, Vob-3 sa ovjerenom fotokopijom uvjerenja o plaćama pripadnika oružanih snaga RBiH za Mešinović Asima sa datumom godine,
- dopis Federalnog ministarstva odbrane o vojnoj angažovanosti optuženih, pod brojem: ... od godine,
- dopisa Ministarstva odbrane BiH od godine,
- dopis Ministarstva odbrane BiH broj: od godine,
- naredbe za sudsko-medicinsko i DNK vještačenje Kantonalnog tužilaštva Zenica, broj: T04 0 KTRZ 0009109 12 od 29.09.2015. i 16.10.2015. godine,
- naredba Kantonalnog suda u Zenici, broj: 04 0 K 007756 15 Kpp od 10.09.2015. godine,
- Izvod iz kaznene evidencije za optužene: Neslanović Ernarda, Mešinović Asima i Kovačević Safeta, PU I Zenica, broj: ... od godine,
- troškovnik Kantonalnog tužilaštva Zenica broj: T04 0 KTRZ 0009109 12 od 14.01.2016. godine.

Kao svjedoci odbrane saslušani su slijedeći svjedoci A. K., T. R., (svjedoci prvooptuženog i drugooptuženog), J. R., S. Z. i A. B. (svjedoci trećeoptuženog).

Na glavnom pretresu optuženi Mešinović Asim i Kovačević Safet su saslušani u svojstvu svjedoka.

Kao dokazi materijalni dokazi odbrane, prihvaćeni su slijedeći dokazi: uvjerenje o radnom odnosu za optuženog Mešinović Asima, broj: ... od godine, zabilješka MUP-a Zenica, broj: ... od ... godine, poziv Sekretarijata za narodnu odbranu Zenica, broj: ... od godine za Kovačević Safeta, potvrda o pripadnosti Armiji BiH od godine, uvjerenje Odjela za odbranu Zenica od godine, potvrda Odjeljenja za odbranu Općine Zenica od godine, rješenje Vojne jedinice Armije RBiH od 12.04.1996. godine.

Članom 3. stav 1. tačka a. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, između ostalog zabranjeno je u slučaju oružanog sukoba, koji nema međunarodni karakter i koji izbije na području jedne od visokih stranaka ugovornica, svako nasilje protiv života i tijela, a naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja.

Odredbom člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ propisano je da će se zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva kazniti zatvorom ona osoba koja kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarodnjavanje ili prevođenje na drugu vjeru, prisiljavanje na prostituciju ili silovanja, primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protuzakonito odvođenje u koncentracione logore ili druga protuzakonita zatvaranja, lišavanje prava na pravilno i nepristrasno suđenje, prisiljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili u njenoj obavještajnoj službi ili administraciji, prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjivanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protuzakonito i samovoljno uništavanje ili prisvajanje u velikim

razmjerama koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonite i nesrazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaćeg novca ili protivzakonito izdavanje novca ili ko izvrši neko od navedenih djela.

Nakon analize dokazne građe koja je sprovedena na glavnom pretresu ovaj sud je zaključio da je tužilaštvo dokazalo izvršenje krivičnog djela od strane optuženih, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

Kao prvo dokazno je, da su optuženi krivično-pravne radnje koje im se stavljaju na teret počinili za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine i Teritorijalne odbrane Republike Bosne i Hercegovine.

Drugo, dokazano je da krivično-pravne radnje za koje se terete optuženi predstavljaju povrede člana 3. stav 1. tač. a. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine. Naime, svi oštećeni navedeni u izreci presude bili su civili i u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili su osobe zaštićene Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine.

Nadalje dokazano je da su optuženi Neslanović Ernard i Mešinović Asim počinili predmetno krivično djelo kao pripadnici MUP-a Zenica, a Kovačević Safet kao pripadnik teritorijalne odbrane Topčić Polja.

Preduzete radnje ne mogu se tretirati kroz postojanje vojne nužde.

Dana 08. aprila 1992. godine zahvaljujući cjelokupnoj političkoj i bezbjednosnoj situaciji u Republici BiH, Bosansko Predsjedništvo donijelo Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH i uvidom u istu, utvrđeno je da je Odluka stupila na snagu u momentu donošenja i objavljena je u („Službeni list R BiH“ broj: 1/92 od 09.04.1992. godine). Tačka 3. definiše formiranje Štaba teritorijalne odbrane R BiH. To je uslijedilo prije formalne Odluke kojom se proglašava ratno stanje na području BiH kasnije 20. juna 1992. godine. Ratno stanje na teritoriji R BiH trajalo je do 22. decembra 1995. godine kada je Predsjedništvo BiH Odlukom proglasilo ukidanje ratnog stanja, takođe objavljeno u („Službeni list R BiH“ broj: 50).

Uvidom u Odluku o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva R BiH od 20.06.1992. godine, utvrđeno je da je ista stupila na snagu danom donošenja i objavljena u („Službenom listu R BiH“ broj: 7/92 od 20.06.1992. godine).

Da je u inkriminisano vrijeme postojao oružani sukob, potvrđuje i Odluka o formiranju vojske Srpske Republike BiH od 12.05.1992. godine.

Nesporno je da je krivično djelo izvršeno za vrijeme oružanog sukoba u BiH, s obzirom da se događaj desio poslije 20.06.1992. godine, kada je Odlukom Predsjedništva proglašeno ratno stanje.

Sve žrtve navedene u optužnici su bile osobe zaštićene Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine tj. odredbama IV Ženevske konvencije.

Iz iskaza svih svjedoka nesumnjivo proizilazi, da su osobe koje su optuženi sa drugim NN licima navedenog dana mučili radi pronalaska oružja bile civilne osobe, svi su bili u civilnoj

odjeći, zarobljeni kod svojih kuća, da nisu bili pripadnici niti jedne vojne formacije, niti su bili aktivno uključeni u neprijateljstva. Shodno tome oštećeni su imali status civilnih osoba i uživali su zaštitu pravilima Međunarodnog humanitarnog prava.

Oštećeni S. J. je u to vrijeme imao 60 godina, nije bio radno angažovan, oštećeni S. N. je radio na Ž., oštećeni S. P. je imao 17 godina, nije bio radno angažovan, S. C. domaćica, S. R. je imala 9 i po godina i pohađala je treći razred Osnovne škole u T. P..

Članom 3. stav 1 tač. a. Ženevske konvencije zabranjeno je između ostalog da se prema civilima odnosno osobama zaštićenom ovom konvencijom primjenjuju postupci kojima se nanose povrede životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubojstava, sakaćenja, svireposti, mučenja, povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi ponižavajući postupci.

Iz provedenih dokaza nedvojbeno proizilazi da su optuženi krivično djelo zajedno sa drugim NN licima, poduzeli prema licima zaštićenim Ženevskom konvencijom.

Znači, optuženi su zajedno sa drugim NN licima, mučenjem prema oštećenima, radi dobijanja obavještenja o naoružanju, postupali suprotno pomenutoj odredbi Ženevske konvencije i na taj način kršili pravila međunarodnog prava.

Uredbom sa zakonskom snagom o oružanim snagama RBiH („Službeni list RBiH“, broj 4 od 20. maja 1992. godine) je predviđeno da oružane snage Republike čine: Armija Republike, policija i naoružani sastavi koji se stavljaju pod jedinstvenu komandu oružanih snaga Republike, dok je Armija svojim formiranjem preuzela ranije formirani Štab Teritorijalne Odbrane RBiH, koji je formiran proglašenjem neposredne ratne opasnosti na području BiH, Odlukom Predsjedništva o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH („Službeni list RBiH“, broj 1/92 od 09.04.1992. godine).

Nesumnjivo je dokazano da su optuženi Neslanović Ernard i Mešinović Asim u navedenom periodu bili pripadnici policije i to Neslanović Ernard pripadnik MUP-a - SJB Zenica, a Mešinović Asim pripadnik MUP-a, što je potkrijepljeno dopisom Federalnog Ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata, Odsjek Zenica broj ...- od godine, ovjerena fotokopija vojne evidencije Vob-1, Vob-3, sa uvjerenjima o plaćama pripadnika oružanih snaga od godine za Neslanović Ernarda i za Mešinović Asima ovjerena fotokopija vojne evidencije Vob-1, Vob-3 sa uvjerenjima o plaćama pripadnika oružanih snaga od godine, čiju originalnost je pred ovim Sudom na glavnom pretresu potvrdio svjedok Hodžić Fadil, uposlenik Federalnog ministarstva za pitanje boraca - Sektora za pitanje evidencije iz oblasti vojne oblasti za područje Zenica, također i original dopis Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata broj ... od ... godine, dok je Kovačević Safet u navedenom periodu bio pripadnik Teritorijalne odbrane Topčić Polje, što je i sam izjavio prilikom davanja svoje odbrane na glavnom pretresu ističući da je prilikom izvođenja akcije bio u sivoj uniformi na kojoj se nalazila oznaka Teritorijalne odbrane, što su također potvrdili i svjedoci odbrane S.Z. i A.B., ističući da su zajedno sa Kovačević Safetom bili pripadnici Teritorijalne odbrane Topčić polje. Naime, uvidom u dopis - fotokopiju Ministarstva odbrane BiH o angažovanosti Kovačević Safeta proizilazi da je uvidom u kopiju izvoda iz spiska pripadnika Odreda Topčić Polje i Punkta Topčić Polje VJ 6328, kao jedinica ista mobilisana godine, samo kao Punkt, a od godine se formira Odred u čiji sastav ulazi i ljudstvo, te se Kovačević Safet vodi sa datumom od godine kao pripadnik te jedinice. Originalnost ovog dopisa na ovom Sudu potvrdio je svjedok H. S., zamjenik načelnika arhivskog depoa Armije BiH, vojske Federacije. Naime, po navedenom dopisu Kovačević Safet

se vodi kao pripadnik vojne jedinice od ... godine mada je prilikom davanja svoje odbrane istakao da je u vrijeme događaja bio pripadnik Teritorijalne Odbrane Topčić Polje, dok je svjedok H. S. izjavio da je postojala mogućnost da je Kovačević Safet bio pripadnik Armije RBiH i prije ovog datuma jer su evidencije bile neuredne i nemoguće ih je u to vrijeme bilo uredno voditi, a da je Kovačević Safet bio pripadnik Teritorijalne Odbrane Topčić Polje Nemila isti je to sam potvrdio kao i svjedoci S. Z., A. B. i Mešinović Asim. Da su za Kovačević Safeta bile neuredne evidencije to potvrđuju i materijalni dokazi koje je uložio na glavnom pretresu i njegov branilac. Međutim, sud je zaključio da je svojstvo Kovačević Safeta nesporno, jer je i sam izjavio da je u vrijeme događaja bio pripadnik TO mjesne zajednice Topčić Polje i da je potvrdio da je bio taj dan obučen u uniformu sa oznakom TO.

Znači, optuženi su u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili pripadnici Oružanih snaga Armije BiH.

Svjedokinja- oštećena N. (S.) R. svom iskazu datom na glavnom pretresu od 20.04.2016. godine, je izjavila da je do juna mjeseca 1992. godine, zajedno sa ocem S. J. i majkom S. C. živjela u selu Gojakovac, općina Zenica, koje je brojalo sedam domaćinstava i koje je bilo nastanjeno isključivo mještanima srpske nacionalnosti, a koje selo je bilo okruženo selima Bistrica, Šerići, Topčić Polje i Nemila, pretežno nastanjenim mještanima muslimanske nacionalnosti. U to vrijeme oštećena je imala 9 i po godina i pohađala je treći razred Osnovne škole u T. P., te se prisjetila da je već u školi u T. P., od drugih učenika doživljavala neugodnosti, kada su djeca pričala da su se u šumi počeli pojavljivati četnici. Dalje je izjavila da je u mjesecu maju 1992. godine, idući zajedno sa majkom, te sa sestrom i njenom porodicom u Jezera, vidjela da su na Bistričaku bile postavljene barikade, na kojima su bili naoružani i uniformisani vojnici, koji su ih tom prilikom zaustavili i pitali gdje idu. Navela je i to da je već tada iz Gojakovca, zbog straha i nesigurnosti, određen broj mještana, a koji su imali stanove u Zenici, napustio selo. Sjeća se da ju je krajem mjeseca juna 1992. godine oko 06:00 sati u jutro, probudila majka S. C., govoreći joj „odvedoše ti tatu“, kojom prilikom je na verandi i ispred kuće vidjela više vojnika obučenih u plave policijske i vojne maskirne uniforme, koji odvođe njenog oca S. J., nakon čega je istrčala iz kuće te vrišteći i plačući tražila da joj puste oca. Dalje navodi da su prisutni vojnici njenog oca, vukući ga za ruke i po zemlji, odveli ga u kuću B. V., koja je od njihove kuće udaljena 10-tak metara, gdje je vidjela da njenog oca ispituju pitajući ga gdje je sakrio oružje, kojom prilikom su ga tukli nogama i puškama u predjelu glave i prepona, nakon čega su prepone polijevali određenom tečnošću da bi potom iste palili, pa ponovo gasili, nakon čega su mu žicom stezali prepone, a uporedo s tim su ga tukli od čega je bio sav krvav i natečen, te njenom tati prijetili, da će nju ubiti ako on ne kaže gdje je sakrio oružje. Izjavljuje i to da je za cijelo vrijeme mučenja njenog oca klečala na staklu i plakala. Dalje je navela da je vidjela da su navedeni vojnici, njenog oca S. J., iz kuće B. V., vukući za ruke, obzirom da je J. bio sav isprebijan i da nije mogao da hoda, odveli u njihovu kuću gdje su vršili pretres kuće tražeći oružje, kojom prilikom su tražeći od J. ključ od sprata kuće, istog tukli na način da ga je jedan vojnik udario nogom u lice, a kada je vidjela da su joj oca još jedanput udarili, krenula je da ga odbrani, kojom prilikom ju je jedan vojnik udario nogom u predjelu stomaka, od kojeg udarca je pala i izgubila svijest. Sjeća se da kada joj se vratila svijest, da je vidjela da je kuća bila sva ispreturana a da su J. odveli, nakon čega je zajedno sa majkom S. C. izašla ispred kuće, gdje je se nalazilo više vojnika, kojom prilikom je vidjela da je jedan vojnik, za kojeg je čula da ga drugi vojnik oslovljavao sa nadimkom „Car“, zgrabio njenu majku držeći nož u ruci koji joj je stavio pod vrat te pitajući ju „gdje si poslala sinove, govorio, ubit ću te“, nakon čega je došao drugi vojnik i Caru povlačeći rekao „Care pusti ženu“, nakon čega se Car ponovo vraća da zakolje njenu majku, ali ga je isti vojnik odvukao od njene majke, nakon čega su se udaljili od njihove kuće. Osjećala je veliki strah, bojala se za svoj, mamin i tatin život, „tatu ti udaraju, mamu hoće da zakolju,“ bojala se za njihove živote. Dalje je izjavila da

je nakon izvjesnog vremena kući se vratio njen otac S. J., koji je bio sav krvav i isprebijan, oči zatvorene, sav plav, te da je njoj i njenoj majci govorio da ga je najviše tukao Car i da se isti izivljavao nad njim, a da je izvjesni „Šaraf“ koji je bio komandir, dok je Car tukao J., govorio „bravo Care, samo tako“. Također izjavljuje da je istog dana, pored njene kuće, vršen pretres i u kući njenog amidže, S. I., da su tada pretučeni S. I. i njegovi sinovi P. i N., ali da to nije vidjela, već da je to čula kada su međusobno pričali S. I. i njen otac S. J., kojom prilikom je S. I. rekao da ga je najviše tukao Asim, a da je S. J. govorio da su ga vojnici vodili po selu i po šumi, tražili oružje i da su ga tukli. Zna da su vojnici odveli i S. P. kojeg su živog zakopavali. Dalje izjavljuje da je njen otac nakon izvršenog pretresa sela Gojakovac, boravio u kući, te da nisu smjeli da ga vode ljekaru iako je imao bolove. Sjeća se da su drugi dan dolazili vojnici, za koje ne zna ko su, te su vršili pretres sela, kojom prilikom je njen otac uspio pobjeći iz sela u šumu gdje je se sakrio, te da su ga njena majka C. i sestra D., nakon što je navedena vojska otišla, dovele kući, da navedeni vojnici tom prilikom nisu pronašli niti tukli njenog oca, te da su nakon što je D. otišla kući u blizini tunela, u kući u Gojakovcu, ostali ona, njen otac S. J., njena majka S. C., da se otac zbog zadobijenih povreda nije mogao da kreće te da četiri dana nakon izvršenog prvobitnog pretresa preminuo i dok je to opisivala svjedokinja je vidno potresena plakala. Napominje da je nakon što je izbjegla iz Gojakovca, da je imala noćne more, budila se noću, plakala te često sanjala događaj koji je preživjela. Također napominje da je doživjela šok, da vrišti i da plače, kada je prvi puta vidjela ženu Muslimanku u dimijama, jer ju je to sve podsjetilo na pretrpljeni strah. Traži krivično gonjenje. U unakrsnom ispitivanju svjedokinja odgovara da je lice po imenu Car, bio u uniformi, imao pušku, bio je visok, mršav, mlađi i da se u kući nalazila i D..

Svjedok-oštećeni S. N. u svom iskazu datom na glavnom pretresu od 17.05.2016. godine, je izjavio da je do mjeseca juna 1992. godine živio u mjestu Gojakovac, općina Zenica, te da je to mjesto manji zaseok od šest kuća, nastanjen isključivo mještanima srpske nacionalnosti, a okolo kojeg zaseoka su susjedna mjesta Šerići, Smajići, Orahovica, Nemila i Topčić Polje, koje je bilo nastanjeno stanovništvom muslimanske nacionalnosti. U to vrijeme je radio na teretnoj Ž., odlazio je sa posla na posao. Sjeća se da je u mjesecu junu 1992. godine čuo da su Muslimani ušli u kasarnu u Zenici, te da je od S. P. čuo da muslimanske snage vrše upade u srpska sela i maltretiraju, zbog čega se bojao, imao je strah i pokušavao je da pobjegne iz Gojakovca. Također je čuo, da su na Bistričaku pretežno Muslimani uspostavili barikadu, da su bili naoružani, zbog čega nije smio ići nigdje iz sela i prestao je ići na posao. Znao je da su prema Tesliću uspostavljene linije ali da nije znao ko ih je držao. Dalje izjavljuje da je u mjesecu junu 1992. godine ujutro oko 05:00 časova, izašao iz kuće i uputio se kroz selo do vikendice S. T., kada je vidio da je selo opkoljeno muslimanskim snagama i gdje ga je jedno lice zaustavilo i upitalo gdje je pošao, nakon čega ga je odvelo poviš dvije trešnje gdje ga je Kovačević Safet, kojeg je prepoznao u sudnici, ispitivao gdje je oružje, gdje su bombe, kojom prilikom ga je Safet uhvatio rukama za vrat i gurao do jedne ograde, gdje ga je stezao za vrat i počeo daviti, te tražio da kaže gdje su bombe, trombloni, nakon čega mu je svjedok priznao da je S. J. u šumi, 100 metara ispod kuće, zakopao oružje a koje je jedna grupa vojnika i pronašla i to jedan ruski dobošar i bilo je nešto bombi, da bi potom na isto mjesto jedna grupa dovela S. J., kojem je Kovačević Safet prišao sam i upitao J. gdje je oružje i bombe, a kada mu J. ništa nije odgovorio istog je udario šakom po licu, od kojeg udarca je J. pao u vodu, nakon čega ga je počeo da šuta, tj. Safet je J. udario nogama više puta u predjelu bubrega i leđa, usljed čega je J. ležao i jaukao, a koje udaranje je trajalo oko dvije-tri minute, a sjeća se da je nakon toga jedna grupa vojnika, među kojima nije bio Kovačević Safet, njega vratila u selo, odvela kući, gdje ga je jedan vojnik ponovo upitao gdje je oružje i ošamarilo, majka se nalazila ispred kuće, te im govorila da ga ne tuku da on nije ništa kriv, te je nepoznato lice reklo majci da uđe u kuću. Sjeća se da je druga grupa vojnika kući odvela S. J.. Naoružani vojnici su bili raspoređeni po grupama i tako su ih

vodali po selu, s ciljem da im pokažu gdje je zakopano oružje i municija, kojom prilikom su prolazeći pored kuće B. V., pored koje su stojale B. D. i B. D., D. se obratila Asimu, kojeg je prepoznao u sudnici, pitajući ga „šta to radiš Asime“, te da joj je Asim na to rekao „kad si tako pametna, spremi se i hajde s nama da se na tebi svi izredamo“, ali da ju je vratio nakon što je njena majka počela da plače i da ga moli da vrati D.. Navodi i to da ga je idući putem prema njivi „Kruške“ nepoznato lice udarilo puškom u glavu kojom prilikom mu je razbilo glavu, ali da nije smio da se okrene, nakon čega ga je grupa vojnika, među kojima je bio i Asim odvela do jedne stijene, gdje mu je jedno lice uhvatilo za kosu i zbacilo glavu uz stijenu te ga šakom udarilo pet-šest puta u stomak, nakon čega mu je prišao jedan vojnik te obrisao blato sa patika o njegovo lice, govoreći „vidi četnika, daj nož da ga zakoljemo“. Napominje da je u blizini pomenute stijene vidio svog brata, S. P., koji je bio zazidan kamenjem i granjem ispod jedne stijene, a kada mu je bilo nestalo zrako, pustili su ga da izađe. Također navodi da su tada doveli i njegovog strica S. J., te prislonuli ga uz bukvu. Dalje izjavljuje da se S. J., kojeg je pretukao Kovačević Safet, zbog zadobijenih povreda nije mogao kretati i da je boravio u kući, gdje je preminuo pet dana nakon opisanog događaja i kada je stric preminuo u kući se pored njega nalazila strina i R.. Izjavljuje da nakon izvršenog pretresa, zbog udaraca zadobijenih u grudi, se nije mogao kretati te da je osjećao strah. Navodi i to da je vidio da je prilikom pretresa sela, njegov otac S. I., zajedno sa S. J., uveden u kuću B. V., da nije vidio šta je se događalo u kući, ali da je čuo da maltretirani i da su ih posipali benzinom i gazom te ih plašili da će ih zapaliti. Također, napominje da mu je Asim (Mešinović) iza kuće S.J. prišao te nešto upitao, pa kako mu nije odgovorio Asim je zamahnuo kundakom kako bi ga udario između nogu, ali je on sastavio koljena tako da ga je udario kundakom po nogama. Navodi da je pretres započeo ujutro u 05,00 časova i trajao je negdje do 14,00 sata, čuo je da je taj dan u selu bilo i lice po nazivu „Car“, ali ga nije poznao. Traži krivično gonjenje i štetu zbog pretrpljenog straha, zadobio je veoma teške udarce u grudi, nije mogao da se kreće, ležao je kod svoje kuće. U unakrsnom ispitivanju svjedok odgovara da je stajao blizu kada su njegovog brata zatrpavali u pećinu. Bio je tu kod pećine, kada su doveli njegovog brata i počeli zatrpavati u tu pećinu gdje su se lisice zavljučile, jedna grupa vojnika se izivljavala na njemu i J., druga grupa vojnika je instrumentima zabadala po zemlji, vjerovatno su tražili oružje i kada nisu ništa pronašli naredili su da idu u pravcu sela, tu je bio i njegov brat P. kojeg su također tukli, a od P. je čuo da su ga zatrpavali u pećini. Ističe da je bio prepadnut, da je imao veliki strah . Također potvrđuje da ga je Asim pitao o nekom naoružanju, pa kada nije dobio odgovor, htio ga je udariti između nogu, ali kako je on savio noge udario ga je po koljenima, te potvrđuje da ga je Safet hvatao i stezao za vrat, da je J. nogama udarao po leđima i bubrezima, šutao ga nogama po tijelu, te potvrđuje da su Asim i Kovačević Safet taj dan bili u selu.

Svjedok-oštećeni S. P. u svom iskazu datom na glavnom pretresu 17.05.2016. godine, je izjavio da je do mjeseca juna 1992. godine živio u zaseoku Gojakovac, općina Zenica, a koje se nalazi u blizini odmarališta Bistričak u Nemili, da je brojalo oko pet-šest kuća i da je nastanjeno stanovništvom srpske nacionalnosti. Pojasnio je da je selo Gojakovac okruženo muslimanskim selima Smajići, Orahovica, Starina, Bistrica i Šerići. Napominje da su u mjesecu junu 1992. godine svi stanovnici Gojakovca plašili, jer je već počinjao rat i da su bile postavljene barikade. Sjeća se da im je B. D., rezervni policajac, govorio da će u Gojakovac doći Muslimani te da će popaliti selo ,a mještane ubiti i protjerati, zbog čega su osjećali strah i pritisak, bile su barikade. Izjavio je i to da su oko pet-šest sati u jutro, u mjesecu junu 1992. godine, kada su vidjeli da je u selo počela ulaziti naoružana i uniformisana vojska, pokušao da, zajedno sa bratom N. (N.) i stricem S. J. pobjegne iz sela prema Smiljevištu, i kod vikendice S. T. su ih dočekali naoružani vojnici i pitali gdje idu, nakon čega je jedan od vojnika, za kojeg je po njegovoj priči zaključio da je iz Orahovice, udario u potiljak njegovog strica J., dok je drugi vojnik njega udario nogom

u predjelu prsa, usljed čega je pao na tlo. Vidio je da je jedan mršav vojnik njegovog brata N. (N.) odveo prema ogradi gdje ga je uz istu prislonuo i rukama mu stezao vrat. Dodao je da su njega iz Smiljevišta odveli u kuću B. V., gdje ga je pred navedenom kućom ponovo nogom udario isti vojnik koji ga je udario dok je bio u Smiljevištu, a da mu je u kući prišao čovjek sa brkovima, te ga oborio na pod, zatim repetirao pištolj i isti mu stavio na čelo tražeći da kaže gdje je oružje, nakon čega mu je stavio nož pod vrat prijeteci da će ga zaklati ako ne kaže gdje je oružje. U sudnici je prepoznao Kovačević Safeta kao osobu koja je prijetila da će ga zaklati, ako ne kaže gdje je oružje, te ističe da je, taj dan nekoliko puta umro, pa kako nije rekao gdje je oružje izveli su ga iz kuće, te povelu prema kući B. V., da se sjeća da je tom prilikom vidio optuženog Mešinović Asima koji ih je vidio (kojeg je prepoznano u sudnici) i koji je kada im se obratila B. D. s pitanjem „zašto nas dirate, zašto nas maltretirate“, istoj rekao „hajde kad si toliko pametna, hajde ovamo na redaljku...“, a kojoj je nakon što je B. D., D. majka, počela plakati, naredio da se D. vrati. Također izjavljuje da kada su njega preko livade „Kruške“ provodili optuženi Mešinović Asim i R., u prolazu pri kraju njive bila je neka divljaka i stric J. se nalazio spram te kruške, strmoglavljjen, sav krvav, gdje je čuo da je jedan od vojnika tada rekao „Care, tvoj je“ (u sudnici kao Cara je pokazao na optuženog Neslanović Ernarda), nakon čega ga je Car, dok je J. bio na zemlji, tukao J. nogama u predjelu rebara, stric je jaukao, bio je mnogo pretučen, ubijen je bio. Napominje da je S. J. tom prilikom tukao samo Car koji je ostao kod J.. Dalje navodi da su ga Asim i R. tada odveli dalje do korita i velikog kamena, kojom prilikom mu je neko od vojnika naredio da kopa rupu gdje će ga ukopati, te se sjeća se da su mu naredili da se podvuče pod navedenu stijenu, kojom prilikom su ga zatrpavali zemljom, a kada se počeo da guši skinuli su zemlju s njega i izvukli ga, odnosno kada mu je predložen Zapisnik iz istrage potvrđuje, da su ga Asim i još jedno lice uhvatili i gurnuli ispod jedne velike stijene ispod koje je bila rupa, pa kada su ga izvukli iz te rupe optuženi Mešinović Asim ga udario zatvorenom šakom i pitao gdje je „M. četnik, gdje je oružje“, a kada svjedok ništa nije odgovorio, optuženi Mešinović Asim je rekao drugim vojnicima koji su tu bili: „odmaknite se da ga ubijem“ i automatsku pušku uperio u njega, prislonivši ga uz kamen, okrenuo obarač i rekao „gledaj koliko može da ne opali“ i direktno je pušku nanišanio u njega. Dok se nalazio u toj rupi vidio je svog brata N. pred tim kamenom. Također je izjavio da je S. J. nakon što je pretučen bio slomljen, da je vrlo teško hodao te da je umro nakon pet dana od izvršenog pretresa sela. Napominje da on nije imao tjelesnih povreda, ali je psihički uništen, da njegovo psihičko stanje nije na nivou prosječnog čovjeka, brzo se prepadne svačega, isprepadan je. U unakrsnom ispitivanju prepoznao je sva tri optužena.

Svjedokinja S. D. u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 23.11.2016. godine je izjavila da je u selu Gojakovac, općina Zenica, zajedno sa roditeljima i bratom živjela do mjeseca juna 1992. godine. Pojasnila je da je selo Gojakovac bilo manje selo sa oko šest-sedam kuća i da je nastanjeno isključivo licima srpske nacionalnosti, dok su oko Gojakovca bila muslimaska sela Orahovica, Topčić Polje i Nemila. Sjeća se da je već u junu mjesecu 1992. godine u školi doživljavala neugodnosti, da su joj upućivane riječi „vi ste četnici“, te da se na televiziji izvještavalo o ratu, a da je na tunelu ispod mosta bila postavljena barikada, na kojoj se nalazila naoružana policija. Sjeća se da su zbog straha od rata i osjećaja da tu više nisu bezbjedni, par puta pokušali da napuste selo ali da im na punktu nije dozvoljeno. Izjavljuje i to da je jedno jutro oko 07:00 sati od strine S. S. saznala da je selo opkoljeno i da su Zelene beretke odveli i pretukli S. P., S. N. i S. I., nakon čega je otišla do kuće svoje bake S. C. koja joj je potvrdila da je S.J., njen djed, odveden i pretučen, a kojeg su nakon izvjesnog vremena, krvavog, kući dovela dva vojnika, od kojih je jednog prepoznala u sudnici kao optuženog Neslanović Ernarda, nakon čega su navedeni vojnici ušli u kuću i izvršili pretres kuće tražeći oružje. Također izjavljuje da su navedeni vojnici koji su izvršili pretres kuće, ponovo odveli djeda, kojom prilikom je baka

plakala, usljed čega joj je jedan od vojnika, misli da je to bio optuženi Neslanović Ernard, stavio pušku pod vrat i naredio da se vrati u kuću. napominje da je pored optuženog Neslanović Ernarda, ispred djedove kuće bio i optuženi Asim Mešinović, koji je bio u policijskoj uniformi i optuženi Kovačević Safet, svi naoružani. Dalje svjedoči da su pred kućom se nalazile ona, baba i R., da je kroz prozor kuće vidjela da optuženi Kovačević Safet tuče S. N. puškom u predjelu prsa, vidjela je da se N. saginje i da jauče, nakon čega su istog odveli. Ističe da su sve tri bile preplašene, baba je plakala, došli su da tuku, traže neko oružje. Sjeća se da su nakon izvjesnog vremena kući vratili S. J., S. N., S. P. i S. I., koji su bili krvavi i pretučeni, a da su pričali da ih je najviše tukao Kovačević Safet i Car. Taj dan je sa bratom i majkom napustila selo. U unakrsnom ispitivanju svjedokinja potvrđuje da su sva tri optužena taj dan bila u selu i da je iste prepoznala.

Svjedokinja B. D. je potvrdila da je selo Gojakovac u kojem je živjela sa svojim mužem i djecom bilo isključivo naseljeno srpskim stanovništvom, te da je u ljeto započeo pretres njihovog sela od strane uniformisanih i naoružanih ljudi, tražili su naoružanje, pretresli njenu kuću, te su nju zajedno sa kćerkom D. odveli u šumu kao i druge komšije, nju i njenu kćerku je potjeralo lice po imenu Ibro i rekao im da će ih ubiti. U šumi se nalazio Asim ili Rasim, te je taj Asim, odnosno Rasim naredio da se njih dvije vrate kući. Od komšija zarobljeni su i dovedeni u šumu P. i N., a J. su odveli dalje u šumu odakle se čulo i pucanje. Od drugih je čula da su u šumi tukli J., ali ona to nije vidjela i nakon tog događaja protekom 5-6 dana J. je umro. Ističe da su ta uniformisana lica vršila pretres njihovog zaseoka samo taj dan. Osjećali su veliki strah uslijed tih događanja, naglašavajući: „Nedaj Bože da se to ponovo doživi“, zbog čega su morali da napuste svoje kuće. U unakrsnom ispitivanju svjedokinja odgovara da taj Rasim, odnosno Asim nije vršio pretres njihove kuće, ali se nalazio tu. Pretres je vršen u njihovim kućama, te u šumi zvanoj „Kamenje“ i na upit predsjednika Suda svjedokinja je prepoznala Asima kao lice koje se taj dan nalazilo pred njenom kućom kada je vršen pretres.

Svjedok B. D. je potvrdio da je u kritičnom periodu vršen pretres srpskog zaseoka Gojakovac. U to vrijeme živio je u Nemili sa svojom porodicom i u vrijeme događaja radio je kao rezervni policajac u Nemili. Neposredno prije događaja osjećao je strah, osjetio je neprijatnosti, ljudi su svašta govorili, krenuli su pretresi i bile su straže u Dediću polju i kod tunela i u njegovo selo Gojakovac dolazili su naoružani ljudi iz Starine, Orahovice, pucali, o čemu je on obavještavao komandira A. K.. U vrijeme kada je vršen pretres Gojakovca on se nije nalazio tu, jer je bio razdužen sa dužnosti, a u pretresu su bili Mešinović Asim i Neslanović, Teritorijalna odbrana rezervni i aktivni sastav policije, kao i vojna policija, koja je njega odvela u KPD, zahvaljujući Asimu. Odakle je nakon par sati pušten, te je drugi dan došao u Gojakovac, nakon što je izvršen pretres sela. Svog punca J. je zatekao prebijenog, premlaćenog, sav je bio modar, nije mogao da priča. Ističe da je tek treći, odnosno četvrti dan J. mu ispričao, da su ga tukli i to najviše Neslanović zvani „Carić“ i komšija Kovačević Safet, jako je bio loš, te je peti, odnosno šesti dan J. nakon tog događaja umro. Također navodi da je od S. I., N. i P. čuo da su i oni maltretirani i vidio je da su isprebijani, te da su mu rekli da je i Asim učestvovao u maltretiranju. Navodi da mu je krivo na Asima što je išao u zaseok, jer su bili prijatelji, a i oštećeni su ga poznavali. Potvrđuje da mu je svastika R. rekla da je Carić nožem htio da zbode punicu C., u čemu ga je spriječio neko od prisutnih. U unakrsnom ispitivanju potvrđuje da je sa Asimom bio kućni prijatelj, da je pretres vršen radi pronalaska naoružanja, te ponavlja da mu je punac rekao da ga je najviše tukao Neslanović i Safet, da je Asim bio u selu, ali da ga nije tukao.

Svjedokinja S. S. čiji iskaz iz istrage je pročitao na glavnom pretresu potvrdila da je vršen pretres zaseoka Gojakovac, da su uniformisana, naoružana lica okružila u ranim jutarnjim satima zaseok, da su njeni sinovi N. i P. krenuli da bježe prema Pavnom guvnu sa stricem S. J.,

da su se naoružana lica nalazila oko njene kuće i nakon sat do dva dok se nalazila ispred kuće prema njenoj kući tri nepoznata naoružana uniformisana lica su vodili njenog sina N., a jedno lice joj je psujući četničku majku naredilo da uđe u kuću, te je kroz prozor vidjela da jedno lice koje je vodilo N. kundakom puše koju je držalo u ruci udara N. u predjelu tjemena glave, te da ga je oblila krv, a zatim su N. odveli u nepoznatom pravcu, nakon toga dva naoružana i uniformisana lica su dovela njenog djevera S. J. pred njenu kuću, vidjela je da je sav krvav, da su mu psovali četničku majku a zatim ga odveli u nepoznatom pravcu, ubrzo nakon toga čuo se jedan pucanj, da je došao njen sin P. govoreći da su mu rekli: „da će ubiti N. ako ne nađe I.“. Ističe da je zajedno sa P. pobjegla iz kuće u šumu i tu se sakrila. Sedam dana poslije događaja J. je umro i da je sa svojom porodicom zbog navedenih događaja napustila zaseok Gojakovac.

Svjedokinja S. B. u svome iskazu potvrđuje ratna dešavanja u kritično vrijeme, da je bilo napeto, da su bile barikade, da se nisu osjećali sigurno u zaseoku Gojakovac gdje je živjela sa svojom porodicom, da su krenula pucanja, te da je pri kraju mjeseca juna krenula u Zenicu, idući, u šumi je vidjela vojnike, na tunelu su bili vojnici, kada se kasnije vratila svojoj kući, pred kućom je stajalo lice u plavoj uniformi, te joj rekao da on nije kriv, da je dobio naređenje, kuća joj je bila ispreturana, nakon toga je otišla do kuće svoga svekra J. i pred kućom je zatekla J., I., P. i N., svekar J. je bio sav krvav, pretučen, oko mu je bilo zatvoreno, svi su sjedili pretučeni, te su donijeli odluku kada padne mrak da će da bježe, rekli su joj da su ih pretukli jer su tražili oružje, spominjali su imena lica koja su ih pretukla, ali ona se tih imena ne sjeća. Također je zatekla tu svoju kćerku D., S. i svekrvu C., izgledale su prestravljeno, preplašeno, a ističe da je i sama osjećala strah, nakon čega je sa svojom djecom odmah napustila Gojakovac, te je čula da je svekar J. podlegao treći dan od udaraca.

Svjedok A. B. navodi da je u vrijeme kada se događaj desio živio u Topčić Polju, gdje živi i danas, bile su seoske straže koje je organizovala Mjesna zajednica Topčić Polje, postavljene su tri straže, koje su držali naoružani mještani Topčić Polja, na vijestima je čuo da se pucalo okolo, u Sarajevu, Doboju, Tesliću, pristizao je narod iz Doboja i Teslića i tu se zadržavao. Postavljene su straže, jer su se bojali, jer su sa srpske strane također bile straže. Zaseok Gojakovac je njihovo susjedno srpsko selo, te da su oni – čitav vod, tj. Teritorijalna odbrana Topčić Polja odvedeni i raspoređeni na obezbjeđenje oko Gojakovca, vodio ih je Z.S. i rekao im da će biti pretres zaseoka, u obezbjeđenju zaseoka bilo ih je 20-tak iz Topčić Polja, kretali su se pješke, bili su naoružani, kada su došli do zaseoka on se nalazio sa Kovačević Safetom na vrhu sela, dežurali su, ističe da je bio naoružan i misli da je i Safet bio naoružan, bili su u uniformama, Z. ih je poredao oko sela, neki su bili dole. Ističe da su policija i Teritorijalna odbrana vršili pretres, te da je zajedno sa Safetom zaustavio J. starijeg čovjeka koji je vodio konja, te je neko došao po tog čovjeka i odveo ga. Taj dan nije siguran da je u selu vidio Neslanović Erna. Protekom šest dana od događaja čuo je da je J. umro.

Svjedok S. Z. potvrđuje da je u 6. mjesecu boravio u Topčić Polju, da je odlazio u Krizni štab Topčić Polja, da su analizirali situaciju, da su sa terena dolazile informacije da pripadnici JNA, komandant Š. sa predsjednicom SDS-a S. u večernjim satima dolaze u zaseok Kovanići, osjećala se napetost, te je Krizni štab donio odluku da se straža u selu pojačaju, bile su četiri straže, na četiri mjesta i te straže su čuvali mještani Topčić Polja. Postojao je dogovor da se formira štab Teritorijalne odbrane za Nemilu i da svako iz sela stavi jednog predstavnika, tako da je u Nemili formiran reonski štab Teritorijalne odbrane i da je on bio član reonskog štaba ispred mjesne zajednice Topčić Polje. Komandant štaba je bio Š., a on je bio pomoćnik komandanta za bezbjednost. Iz Teslića i Doboja počele su pristizati izbjeglice, osjećala se napetost, jer su bili na udaru prema Zenici. Reonski štab Teritorijalne odbrane je izdao usmenu naredbu da se izvrši objezbjeđenje zaseoka Gojakovac, kako bi se vidjelo da li u zaseoku ima

oružja. Svi iz Topčić Polja su bili u Teritorijalnoj odbrani. Ističe da su u jutarnjim časovima otišli na obezbjeđenje zaseoka Gojakovac, da je on vodio mještane Topčić Polja na obezbjeđenje zaseoka, kretali su se šumom pješke, ne zna ko je vršio pretres i da su po dolasku do zaseoka Gojakovac čekali sat i po dok su došla ta lica koja su vršila pretres, bili su iz Teritorijalne odbrane, pa nakon što mu je predložen iskaz koji je dao u Tužilaštvu gdje je naveo da su u pretresu bili pripadnici PS Nemila, pred Sudskim vijećem izjavljuje da zna da su iz Zenice drugi došli i da je bila Teritorijalna odbrana. Ističe da je Kovačević Safet bio pripadnik Teritorijalne odbrane Topčić Polje i da se nalazio na obezbjeđenju zaseoka. Vidio je da su vodana lica po zaseoku od kuće do kuće, bilo je galame, nije vidio da se ta lica udaraju, on je imao pištolj, vidio je lica u uniformama, ali nikog direktno, pretres je trajao 4 do 5 sati i da je Teritorijalna odbrana Topčić Polja samo taj dan učestvovala u obezbjeđenju zaseoka. Kasnije je saznao da je pronađeno nešto naoružanja, a nakon godinu dana je čuo da je J. umro. Naoružanje koje je pronađeno je predato u reonski štab, te su se sami uputili u šumu, nije im niko izdao naredbu za povlačenje.

Da su optuženi počinili krivično djelo potkrijepljeno je iskazima direktnih očevidaca događaja N., rođene S. R., S. D., S. N. i S. P., koji iskazi su po mišljenju suda istiniti i uvjerljivi, jer nema razloga da se tim iskazima ne pokloni vjera, opisali su događaj kako se desio i kako su ga oni preživjeli.

Naime, svjedok S. P. i S. N. su potvrdili, da je taj dan njihovo selo Gojakovac bilo opkoljeno naoružanim muslimanskim snagama, da je bilo mnogo vojnika, i da su vojnici vršili pretres od 05,00 do 14,00 sata. Nakon što su ih zarobili vojnici su se rasporedili po grupama, te su N., P. i J. vodali po selu, kako bi pokazali gdje se nalazi oružje, da su tom prilikom od tih vojnika fizički i psihički maltretirani.

N. potvrđuje da je njega lično Kovačević Safet nakon što je zaustavljen kod vikendice S. T. ispitivao gdje su bombe, oružje, uhvatio ga za vrat i gurao do jedne ograde, stezao, odnosno davio ga, uslijed čega je morao da prizna, da je oružje stric J. sakrio u šumu 100 metara niže svoje kuće, da je druga grupa vojnika tu dovela J., te je Safet prišao J. i tražio da mu J. kaže gdje je oružje, nakon čega ga je udario šakom po licu, uslijed čega je J. pao u vodu, zatim je Safet nogama šutao J. u leđa, u bubrege, dok je J. ležao na zemlji i jaukao, zatim su ih odveli u selo do njihovih kuća. N. je zadržan kod svoje kuće gdje ga je jedan vojnik ošamario, zatim su ga dalje vodili, te ga je iza J. kuće Asim pitao za oružje, pa kada on nije odgovorio ništa, Asim ga je kundakom puške pokušao da udari između nogu, pa kako se on skupio udario ga po nogama. Navodi da je kod kuće B. D. vidio Mešinović Asima, koji se nalazio u grupi, koja je njega odvela dalje do njive zv. „Kruške“ i Asim je bio prisutan kada su ga tu vojnici udarali, te je Asim bio prisutan i kod korita zv. „Kamenjar“ odakle je nosio vodu i tu je njegov brat P. bio zazidan u pećini.

Svjedok P. takođe potvrđuje da je zajedno sa bratom i stricem J. zaustavljen kod vikendice S. T., gdje su stica J. i brata N. vojnici tukli, dok su njega vojnici odveli do kuće B. V., da ga je u toj kući Kovačević Safet zavalio na pod, te tražio da prizna gdje je oružje, repetirao i stavio mu pištolj na čelo, pa kako nije znao ništa o oružju stavio mu i nož pod vrat, te mu zaprijetio da će ga zaklati ako ne kaže gdje je oružje, nakon čega su ga odveli prema kući B. V. u kojoj grupi se nalazio Mešinović Asim, kada su povelili D., pa kada je D. majka počela da plače, Asim je D. dozvolio da se vrati kući. S. P. je „umro“ od straha. Asimova grupa ga je dalje odvela prema njivi zv. „Kruške“ gdje je zatekao strica J. kako leži krvav na zemlji. Tu je vidio da ga Car udara nogama. Vidio je da je stric bio mnogo pretučen i da je jaukao, dok su Asim i drugi naoružani i uniformisani vojnici P. odveli dalje do korita, do Velikog kamena. Asim ga je

ispitivao za oružje i M. četnika. Tu su mu naredili da se ukopa i uvuče u stijenu koja je bila velika rupa, a koju su zatrpali zemljom, kada je počeo da gubi zrak, pustili su ga da izađe. Kada su vidjeli da nema oružja, Asim ga je udario snažno pesnicom, te tražio da prizna gdje je oružje, pa kako nije bilo oružja, Asim je rekao: „Odmaknite se da ga ubijem.“ Prislonio ga uz kamen i automatsku pušku uperio u njega, prijeteci da će ga ubiti. Svjedok je istakao da ga je Asim nakon toga pustio da nađe svoga oca I. četnika, pri tome prijeteci ako to ne uradi, da će mu ubiti brata N..

Dakle, i S. P. i S. N. potvrđuju učešće optuženih u izvršenju djela.

Svjedokinja S.-N. R. je takođe opisala događaj. Ova svjedokinja je u kritično vrijeme imala 9 i po godina. Išla je u III razred osnovne škole u T. P.. Svjedokinja je vrlo uvjerljivo opisala događaj, te je istakla da je dosta dugo živjela sa traumom. Imala je noćne more, budila se i plakala u snu. Svjedokinja je potvrdila da su u jutarnjim satima vojnici odveli njenog tatu, da je ona otrčala za njim u kuću B. V., gdje su vojnici udarali njenog oca i mučili ga, kako bi im rekao gdje je oružje, zatim su joj oca vodili do njihove kuće, gdje su takođe tražili oružje i udarali oca. takođe je i nju udario jedan od vojnika od čega je kratko izgubila svijest, kada je došla sebi, tate više nije bila, a mama je izašla ispred kuće. Jedan od vojnika zgrabio je njenu majku, pitajući je gdje su joj sinovi, pri tome psujući joj četničku majku i prijeteci joj da će je ubiti, stavio je nož majci pod vrat i želio je zaklati, dok je drugi vojnik prišao i rekao: „Care pusti ženu“, da bi u jednom trenutku R. zavikala da joj puste majku i pozvala vojnika koji je odgurnuo Cara, te mu rekla da pomaže jer će joj zaklati majku. Nakon toga vojnici su otišli. R. je istakla da nije smjela da gleda u vojnike zbog straha, gledala je samo tatu i mamu. Jasno je čula kako je vojnik rekao nadimak „Car“ a to je lice koje je željelo da zakolje njenu majku. Njen otac je bio pretučen i nakon četiri, pet dana je umro.

Svjedokinja S. D. je potvrdila učešće Neslanović Ernarda, Mešinović Asima i Kovačević Safeta u mučenju srpskog civilnog stanovništva zaseoka Gojakovac. Svjedokinja potvrđuje da je taj dan bila u kući svoga djeda J., gdje je bila njena majka C. i rodica R., te da su u kuću krvavog ispod ruku uveli njenog djeda Car i još jedno lice, te su u kući tražili oružje, sve su ispreturali. Pokazala je na pretresu da se radi o optuženom Neslanović Ernardu. Izašli su iz kuće gdje je bilo dosta naoružanih vojnika i dok je ispred kuće D. stajala zajedno sa R. i babom, plakale su i vidjele Cara koji je stavio babi pušku pod vrat, a djeda su odvela dvojica vojnika među kojima je jedan bio Car. Ispred kuće je vidjela Mešinović Asima i Kovačević Safeta, na koje je i u sudnici pokazala, te je istakla da je Asim bio u policijskoj uniformi, te je vidjela i da Kovačević Safet kundakom puške udara S. N..

Svjedoci B. D. i S. B. su u svojim iskazima potvrdili ratna dešavanja, da je bilo napeto, da su bile barikade, te da se nisu osjećali sigurno u zaseoku Gojakovac. Oni nisu bili direktni očevidci događaja, ali su izjavili da su vidjeli nakon događaja S. J., S. N. i S. P. da su isprebijani. J. je bio krvav, modar, oko mu je bilo zatvoreno, teško je pričao. J. im je rekao da su ga tukli vojnici i to najviše Neslanović zv. „Car“ i komšija Kovačević Safet, te su rekli da je i Asim učestvovao u maltretiranju, a od R. su čuli da je Car nožem htio da zbode C. i da su svi izgledali prestrašeno, kao i D., S. i C..

Svjedokinja B. D. je potvrdila da se zajedno sa svojom kćerkom D. nalazila u njihovom selu Gojakovac kada je vršen pretres, da je vršen pretres i njihove kuće, te da su D. i njenu kćerku D. odveli u šumu sa drugim njihovim komšijama, u šumi se nalazio i Asim, te da je Asim naredio da se njih dvije vrate kući. U tu šumu su dovedeni također zarobljeni njihove komšije

P. i N., dok su J. odveli dalje u šumu odakle se čulo i pucanje, od drugih je čula da su u šumi tukli J., ali ona to nije vidjela, te da je J. nakon toga protekom 5-6 dana umro.

Iz pročitano g iskaza S. S. proizilazi da je taj dan vršen pretres zaseoka Gojakovac od strane uniformisanih naoružanih lica, da su se naoružana lica nalazila oko njene kuće, te da su nepoznata naoružana lica dovela njenog sina N., da je njoj nepoznato lice psovalo četničku majku i naredilo da uđe u kuću, te je kroz prozor vidjela da je nepoznato lice kundakom puške N. udaralo u glavu, a zatim su N. odveli u nepoznatom pravcu, a nakon toga je vidjela da su dva naoružana lica dovela njenog djevera S. J. pred njenu kuću, J. je bio sav krvav, psovali su mu četničku majku, a zatim ga odveli u nepoznatom pravcu, te da je došao njen sin P., te joj rekao „da su mu rekli da će ubiti N., ako ne nađe I.“. Zajedno sa P. je pobjegla u šumu i tu se sakrila. Poslije tog događaja sedam dana J. je umro. Znači i ovi posredni svjedoci potvrđuju da se događaj desio i da su taj dan radi dobijanja obavještenja informacija gdje se nalazi oružje u zaseoku Gojakovac preživjeli mučenije pomenuti oštećeni od strane više naoružanih nepoznatih lica, dok je B. D. potvrdila da je prilikom pretresa njene kuće i odvođenja u šumu bio prisutan Asim kojeg je prepoznala u sudnici.

Na glavnom pretresu saslušan je sudski vještak sudske medicine dr Silajdžić-Brkić Sabiha. Ovaj vještak navodi da nakon što je izvršena ekshumacija skeletnih ostataka označenih kao Gojakovac NN 1, koje je na osnovu DNA analize, identifikovano na ime J. S., te da je izvršila sudsko-medicinski pregled kojom prilikom su konstatovane mnogobrojne povrede koje su nađene na skeletnim ostacima. Pri pregledu su nađeni prelomi nosnih kostiju, sa oštećenjima poslije smrti, prelomi sa utisnućem vanjske koštane plohe gornje vilice od početka tvrdog nepca do petog zuba desno. Utisnuti prelom desne polovine donje vilice, nedostaje vanjska koštana ploča od osmog do četvrtog zuba u lijevoj polovini donje vilice. Prelom ulaznog kraka desne polovine donje vilice neposredno ispod zglobne glavice, koja je potpuno odvojena. Prelom tijela desne ključne kosti. Prelom grudne kosti. Odlom prednjeg nastavka u dijelu prednjeg ruba desne lopatične kosti. Prelom tijela desne lopatične kosti sa oštećenjima poslije smrti. Serijski prelom rebra lijevo u dijelu prednje polovine tijela od drugog do jedanaestog i serijski prelom rebra desno od trećeg do petog. Sedmo i osmo desno rebro, bez zglobnih nastavaka za odgovarajuće kralješke. Odlom vanjske ploče zglobne gornje glavice desne ramene kosti, kost ispod razmekšana sa oštećenjima poslije smrti. Prelom donjih zglobnih nastavaka lijeve ramene kosti sa odlomom vanjske koštane ploče. Prelomi i odlomi dijela kosti lijeve žbice i lakatne kosti lijevo. Potpuni prelomi tijela obe kosti desne podlaktice defekt, nedostaje dio kosti gornjeg ruba lijeve crijevne kosti od ruba zglobne plohe za krsnu kost promjera oko 12 cm x 4,5 cm, i odlomom krsne kosti uz zglob lijevo. Utisnuti prelom i odlom vanjske ploče unutrašnjeg ruba donje zglobne plohe lijeve butne kosti. Prelom tijela desne lisne kosti. Prelom treće duge kosti i prelomi glavice četvrtog i petog prsta doručja lijevo.

Ističe da je smrt S. J. nasilna i da je nastupila uslijed politraume, tj. višestrukih preloma kostiju lica, grudnog koša, ekstremiteta i karlice. Povrede su nastale višestrukim djelovanjem tupine jako zamahnutog tvrdog mehaničkog sredstva. Povrede su mogle nastati djelovanjem jednog lica a istovremenim djelovanjem i više. Na pitanje odbrane optuženog Neslanović Ernarda da li su ove povrede mogle nastati od pada, dr Silajdžić-Brkić Sabiha ističe da ovakve opsežne povrede, odnosno većina od njih nije mogla nastati od pada, te na pitanje braniteljice da li su ovakve povrede mogle nastati ako je oštećeni pao u provaliju, od pada više puta, okretanja i udaranja u kamenje, vještak odgovara „Prilikom pada u terenima sa miniranim stjenama samo u tom slučaju bi bilo moguće da nastanu ove povrede“.

Iz iskaza saslušanih svjedoka u zaseoku Gojakovac u to vrijeme nije bilo direktnih borbenih dejstava pa samim tim ni miniranja terena, te se isključuje ova mogućnost nastanka povreda. Pored toga, iz iskaza svjedoka optužbe J. se taj dan nije sam kretao po zaseoku, već od strane Neslanović Ernarda i drugih vojnika iz njegove grupe, te nije ni mogao da padne sa neke litice.

Znači, vještak potvrđuje da je smrt nasilna, indirektno dovedena u vezu sa višestrukim djelovanjem jako zamahnutog tvrdog mehaničkog sredstva, djelovanjem jednog lica, a istovremenim djelovanjem i više lica.

Iz iskaza stalnog sudskog vještaka za DNA vještačenje Karahasanović Elmire, vidi se da su na vještačenje dostavljena dva zuba, NN muške osobe koja je ekshumirana, a kao nesporni uzorci dostavljeni su uzorci krvi koji su uzeti od kćerki S. J., N., rođene S. R. i S. N., te je DNA analizom utvrđeno da biološki otac R. i N. može biti S. J., nedostajao je uzorak majke koja je u vrijeme kada je vršena DNA analiza umrla da bi se moglo statistički izraziti u procentima, što nije uopšte sporno što se tiče očinstva, međutim to nije umanjilo vrijednost komparacije, jer su kćerke po detektovanim alelima i komparaciji nesporni gdje je detektovano poklapanje između alele.

Da se radi o tijelu S. J. potvrdila je i N. S. R. koja je prilikom identifikacije u prostorijama JKP „Gradska groblja“ Visoko istakla da skeletni ostaci potuču od njenog oca S. J., te je zapisnik o identifikaciji i potpisala.

Potvrdu dokazanosti učešća optuženih u izvršenju predmetnog krivičnog djela nalazimo u objektivnim materijalnim dokazima, pri čemu treba poseban značaj dati Zapisniku o ekshumaciji Uprave policije Zenica broj: ... od godine, Fotodokumentaciji MUP Zenica broj: ... od godine o izvršenoj ekshumaciji jednog tijela u zaseoku Gojakovac, grad Zenica, Fotodokumentaciji MUP Zenica broj: ... od ... godine- Identifikacija posmrtnih ostataka S. J., Zapisniku o identifikaciji i sudsko-medicinskoj obradi-ekspertizi tijela MUP Zenica-Uprava policije broj: ... od godine, Nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Silajdžić-Brkić dr Sabihe, o izvršenoj ekshumaciji i sudsko-medicinskom pregledu nađenih skeletnih ostataka tijela S. J. od godine, Zapisniku o utvrđivanju identiteta Uprava policije Zenica od godine, Nalaz i mišljenje vještačenja tragova biološkog porijekla broj: ... od ... godine, izdat od strane Federalne Uprave policije, Centar za forenzička ispitivanja, vještačenja i istraživanja u Sarajevu, Dopisu Uprave policije Zenica broj: ... od godine sa Zapisnicima o uzimanju krvi od R. N. i N. S. i Zapisniku o uzimanju primarnog uzorka sa datumima godine, sa fotodokumentacijom MUP-a Zenica broj: ... od ... godine, Izvodu iz matične knjige umrlih na ime S. J., Služba za opću upravu i stambene poslove, Općina Zenica broj: ... od ... godine, Potvrdi o smrti za S. J. Službe hitne medicinske pomoći Zenica broj: ..., Prepisu stranice broj: ...iz matične knjige umrlih na ime S. J., izdata od strane JU Dom zdravlja Zenica, Izvodu iz matične knjige umrlih na ime S. C., Republika Srpska, grad Doboj, broj:...od ... godine, Dopisu Federalnog ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata, Odsjek Zenica broj: ... od godine, Ovjerenoj fotokopiji vojne evidencije Vob-1, Vob-3 sa ovjerenom fotokopijom uvjerenja o plaćama pripadnika oružanih snaga RBiH za Neslanović Ernarda sa datumom godine, Ovjerenoj fotokopiji vojne evidencije Vob-1, Vob-3 sa ovjerenom fotokopijom uvjerenja o plaćama pripadnika oružanih snaga RBiH za Mešinović Asima sa datumom godine.

Uvidom u Izvod iz matične knjige umrlih na ime S. J., Službe za opću upravu i stambene poslove, Općina Zenica od .. godine, kao i u Potvrdu o smrti za S. J., Službe hitne medicinske pomoći Zenica broj: ..., proizilazi da je smrt S. J. konstatovana dana godine.

Uvidom u Izvod iz matične knjige umrlih na ime S. C., Republika Srpska, grad Doboj od godine proizilazi da je S.C. nakon završetka rata umrla, te ista nije mogla biti saslušana na okolnosti događaja jer se u optužnici navodi kao oštećena.

Elementi radnje mučenja su: nanošenje, činjenjem ili nečinjenjem teške tjelesne ili duševne boli i patnje, da radnja ili propust mora biti namjeran, a motiv djela ili propusta mora biti iznuđivanje informacija ili priznanja.

Smatramo da su oštećeni S. P., S. N., N. rođena S. R. i S. D. u svojim iskazima na uvjerljiv način dokazali da su im zajedno sa umrlim S. J. i S. C. nanešene teške tjelesne i duševne boli, upravo radi iznuđivanja informacija, odnosno priznanja gdje se nalazi oružje u njihovom zaseoku Gojakovac.

Pa tako, svjedok S. P. između ostalog navodi „kada su ga uveli u kuću B. V. Kovačević Safet ga je uhvatio i zavalio dole na pod, repetirao mu pištolj na čelo i tražio da kaže gdje je oružje, poslije toga stavio mu je nož pod vrat i rekao da će ga zaklati ako ne kaže gdje je oružje“. Taj dan je nekoliko puta umro. Također kada ga je Mešinović Asim prislonio uz kamen te repetirao pušku u njega, a drugim vojnicima rekao da se odmaknu od njega kako bi njega ubio, je preživio smrt, te da je njegovo psihičko stanje narušeno, nije na nivou prosječnog čovjeka, isprepadan je, te se i dan danas brzo prepadne svega.

Također, oštećeni S. N. ističe da kada ga je Kovačević Safet uhvatio za vrat, stezao za vrat i počeo rukama, da davi, a zatim kada je Safet nogama udario i šutao J., prepao se, a posebno je taj strah izražen kada su mu brata P. zatrpavali u stijenu, osjećao je veliki strah, ležao je u svojoj kući, nije mogao da se kreće.

Oštećena S. R. izjavljuje: „Bojala se za naše živote, za život mame, tate, mamu hoće da mi zakolju, tatu udaraju“, te nakon što je izbjegla iz svog zaseoka i prvi put poslije tih događaja kada je sreća ženu muslimanku u dimijama, ponovo je doživjela šok, ponovo isti strah, misleći: „Bože, evo opet“, vrištala je.

Također, svjedokinja S. D. ističe, da su ona, baba i R. bile preplašene, došli su da tuku, traže neko oružje, bile su pod velikim strahom.

Ovaj sud smatra da su optuženi Kovačević Safet, Neslanović Ernard i Mešinović Asim sa drugim NN licima, bili svjesni da čine zabranjene radnje prema S. J., S. N., S. P., S. C. i S. R., odnosno da radnje koje su poduzimali optuženi prema oštećenima predstavljaju kršenje odredbi Međunarodnog humanitarnog prava

Iz iskaza oštećenih se vidi da su optuženi radnje naprijed opisane, činili sa namjerom da dobiju informacije ili priznanja o posjedovanju oružja kod oštećenih, odnosno gdje se nalazi oružje.

Okruženje i pretres zaseoka Gojakovac, taj dan su vršili pripadnici Teritorijalne odbrane i policije, što su potvrdili svjedoci optužbe, posebno A.B., dok je S.Z. koji je u to vrijeme bio pomoćnik komandanta za bezbjednost TO, je naglasio da su na sastanku kriznog štaba TO Nemila, donijeli usmenu naredbu da idu na obezbjeđenje zaseoka, međutim iz iskaza svjedoka se vidi, da teritorijalna odbrana nije bila samo na obezbjeđenju, već su zajedno sa policijom ušli u selo, vršili pretrese kuća i vodali oštećene po zaseoku od kuće do kuće obližnjih njiva i šume i tom prilikom od istih iznuđivali priznanja, gdje se nalazi oružje, mučeći iste na razne načine, udaranjem, davljenjem i prijetili klanjem i ubijanjem.

Tačno je da je S. J. prilikom vršenja pretresa zaseoka Gojakovac doslovno premlaćen, te je nakon te akcije protekom pet do šest dana i podlegao, te da je smrt J. nasilna, indirektno dovedena u vezu sa višestrukim djelovanjem jednog odnosno više lica, što je na glavnom pretresu potvrdila vještak sudske medicine dr Silajdžić-Brkić Sabiha. Takođe, ova sud smatra da radnje Neslanović Ernarda i Kovačević Safeta koji su učestvovali u mučenju tog dana S. J., zadajući mu udarce, kako su to opisali direktni svjedoci optužbe S. P., S. N. i S. R., na glavnom pretresu, nisu tog intenziteta da im se stavi na teret ubistvo S. J., obzirom da su u premlaćivanju J. taj dan učestvovala i druga NN lica.

Dokazi optužbe izvan razumne sumnje potvrđuju izvršenje krivičnog djela od strane optuženih, a kako je to bliže navedeno u izreci presude. Optuženi su za vrijeme oružanog sukoba kao policajci odnosno Kovačević Safet kao pripadnik TO Topčić Polje u akciji razoružavanja zaseoka Gojakovac postupali protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava pri tome kršeći odredbu člana 3.st.1.tač.a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949.g.te činili mučenje civila radi iznuđivanja priznanja gdje se nalazi oružje, kojom prilikom su prouzrokovali zabranjene pravne posljedice, a koje su bliže navedene u izreci ove presude.

U radnjama optuženih sadržani su svi elementi krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142.stav 1.u vezi sa članom 22.preuzetog KZ SFRJ.

Iz preduzetih radnji i ponašanja optuženih, kao i na osnovu izjava saslušanih svjedoka očevidaca zaključuje se da su optuženi bili svjesni svojih postupaka i radnji, te da hoće zabranjenu posljedicu.

Suprotno od tužilačkih dokaza odbrana nije uspjela opovrgnuti optužbu odnosno dokazati da optuženi nisu počinili predmetno krivično djelo.

Kroz pitanja koja su svjedocima postavljali optuženi i njihovi branioci, teza odbrane je da optuženi nisu počinili krivično djelo koje im se stavlja na teret, da nisu učestvovali u događajima, tj. da se nisu nalazili u vršenju pretresa srpskih kuća i samog zaseoka Gojakovac.

Odbrana smatra da su iskazi svjedoka optužbe kontradiktorni, te da se na istima ne može zasnivati sudska odluka. Pored toga, svjedokinja N. S. R. je u kritično vrijeme pohađala treći razred osnovne škole, bila je dijete, te se na njenom svjedočenju ne može pouzdano utvrditi odgovornost optuženih.

U odnosu na iskaz naprijed navedene oštećene ovaj sud nalazi da je iskazivanje R. uvjerljivo, logično i povezano sa ostalim dokazima. Iako je u kritično vrijeme oštećena bila dijete kritični događaj je prema nalaženju ovog suda dobro ispričan pred ovim sudom i nema nikakve dileme o sadržaju tog iskaza, a posebno u bitnim elementima koji su povezani sa optuženim licima. Oštećena je kritičnog dana preživjela tešku traumu zbog čega se sigurno može sjetiti događaja i isti objasniti kako se desio.

Nije nepoznato da vremenom svjedoci počinju ispoljavati neke nedosljednosti. U ovom slučaju predmetno djelo je počinjeno prije 24 godine, te je razumljivo da vremenom ljudi zaboravljaju činjenice, te da se u toku svjedočenja, kada se svjedok vraća svojim mislima u vrijeme dešavanja, prisjeti određenih činjenica koje ranije nije iskazao ili ih je eventualno drugačije iskazao.

Tako prilikom unakrsnog ispitivanja, na pitanje branioca Neslanović Ernarda svjedoku S. N., na određenu razliku u svom iskazu, odgovara da je bio prepadnut, uzeo ga je veliki strah, ali je

i u unakrsnim pitanjima odbrane optuženih Kovačević Safeta i Mešinović Asima, potvrdio da su Kovačević Safet i Mešinović Asim učestvovali u mučenju, te na pitanje optuženog Kovačević Safeta, da li je postojala mogućnost da ga je zamijenio sa Z. koji je njemu bio nadređeni, svjedok potvrđuje da nije moguće.

Također, oštećeni S. P. prilikom unakrsnog ispitivanja braniteljice Neslanović Ernarda odgovara, da tog dana nije vidio R., da od straha mnogo toga nije vidio, da je od pretrpljenog straha taj dan sa svojih 17 godina umro više puta.

Na pitanje braniteljice svjedokinji S. D., zašto u izjavi koju je davala u Kozluku nije spominjala „Cara“ i R., svjedokinja odgovara, da kada je vidjela optužene na sudu odmah ih je prepoznala i sjetila se, a za R. je niko nije ni pitao do danas.

Također, smatramo da obzirom na okolnosti događaja kojima su svjedoci-oštećeni bili izloženi, te s obzirom na okruženje u kojem su u inkriminisano vrijeme živjeli, i vrijeme kada su prvi put davali iskaz o navedenim događajima, nedosljednosti su dozvoljene, ali one su u ovom slučaju neznatne, kao npr. „Ko se sve nalazio u kući J. kada je on umro, oko vremena počinjanja pretresa, mjesta po zaseoku gdje su oštećeni vodani, ali nedosljednosti ne postoji u pogledu identiteta optuženih, tu su direktni svjedoci bili potpuno jasni i izričiti, znači bez ikakve dvojbe“.

O motivima svjedoka optužbe i to direktnih očevidaca S. N., S. P., S. D. i S. R., lažne optužbe za optužene ne postoje. Svi ti svjedoci su bili prisiljeni zbog straha za svoje živote da napuste Gojakovac, došli su da svjedoče, ne da traže osvetu, nego da pokažu da treba dati prednost sistemu odgovornosti.

Sud smatra, da je dokazano prisustvo optuženih taj dan u zaseoku Gojakovac i njihovo učešće u mučenju oštećenih radi pronalaska oružja, a ne kako tvrdi odbrana Kovačević Safeta, da se Safet nalazio samo u obezbjeđenju sela, da niko ne izađe iz sela ili kako izjavljuje Mešinović Asim da je on ispred policije bio zadužen da odvede lica do zaseoka Gojakovac.

Svjedoci odbrane A.B. i S. Z. su uglavnom potvrdili svoje iskaze koje su dali i kao svjedoci optužbe. Svjedok A. K. potvrđuje, da je u vrijeme dešavanja bio komandir PS Nemila, da je Mešinović Asim bio aktivni policajac, a Neslanović Ernard koliko se sjeća je bio mobilisan od strane policijskog odreda menevar. Da je krajem šestog mjeseca 1992. godine u policiju došlo lice i predstavilo se kao vođa TO-e i tražilo od njega jednog policajca koji poznaje lokaciju Gojakovac, da bi mogli izvršiti pregled terena zbog informacije, da se na području tog sela posebno starog Srpskog groblja nalazi oružje. Odredio je za to policajca Mešinović Asima i još dva policajca, i da su ti policajci otišli na Gojakovac oko 07,00 sati i da ih je popodne na punktu kod tunela Bistričak koji su držali pripadnici aktivne milicije, zatekao nakon što je akcija završila, te da ga je policajac Tufekčić izvijestio da su bili na lokaciji Gojakovac i tu lokaciju pokazali pripadnicima Teritorijalne odbrane. Navodi da je za smrt S. J. saznao sedam dana nakon što je akcija izvedena. Otišao je na sahranu zbog informacija koje su postojale, da je J. umro nasilnom smrću i od prisutnih 20 do 30 lica na sahrani je dobio odgovor da je J. sam pao u šumi, na liticu, nije potvrdio da je taj odgovor dobio od članova J. porodice. Akciju je izvela Teritorijalna odbrana, a policajci PS Nemila Mešinović Asim, T.E. i T.R. su bili samo pokazivači sela.

Znači, svjedok potvrđuje da je taj dan vršena akcija pretresa zaseoka Gojakovac, radi pronalaska oružja, da je akciju vodila Teritorijalna odbrana, a da su iz policije PS Nemila bila

prisutna tri lica, kao pokazivači terena pripadnicima Teritorijalne odbrane. Ovaj svjedok nastoji da poboljša položaj optuženih policajaca, iako mu je iskaz kontradiktoran, jer je sam rekao da je akciju vodila Teritorijalna odbrana, pa malo je nelogično da policajci iz Nemile se angažuju da pokažu lokaciju terena Gojakovac, a kada smo čuli od Kovačević Safeta, S. Z. i A. B. da su oni kao pripadnici TO Topčić Polja bili angažovani na obezbjeđenju sela, dok su se kretali u koloni 20 do 30 svi iz TO Topčić Polja šumom i znali su lokaciju sela, jer je to njihovo susjedno selo.

Kada se upoređi ovaj iskaz sa iskazima svedoka optužbe može se zaključiti da je isti usmjeren da poboljša položaj optuženih lica, a sve u cilju izbjegavanja odgovornosti, te prebacivanje odgovornosti na TO.

Svjedok T. R., u svome iskazu navodi, da je u to vrijeme bio policajac rezervista PS Nemila i da se u šestom mjesecu 1992. godine nalazio na punktu tzv. „Šerički punkt“ ispod sela Gojakovac sa Telalović Esadom, dovezli su Mešinović Asima i po naređenju komandira otišli su u selo u jutarnjim satima između 07,00 i 08,00 sati. U selu je bilo stotinjak ljudi, raznih uniformi, zeleni, plavi, i da mu je Asim rekao da je komandir naredio da čuvaju Srpsko groblje da ne dozvole rušenje spomenika. Kada je izvršeno pretraživanje oružja, njih trojica su krenula nazad, ističe da su neku curicu, dok su se oni kretali od groblja prema selu, seoski napuhani momci počeli maltretirati, Asim se sa njima posvađao i curicu uzeo za ruke i vratio njenoj majci. Komandir ih je sačekao autom oko 12,30 sati i odveo u stanicu. Pretres je vršen radi naoružanja, nije to bila ni Teritorijalna odbrana, ni vojska, svi su bili u to vrijeme, nije bilo ni TO ni vojske. Na pitanje tužioca odgovara da je Teritorijalna odbrana išla da pretrese to groblje, jer se tu nalazilo oružje, iz Teritorijalne odbrane su bili naoružani, a oni iz policije su čuvali to groblje.

I ovaj svjedok potvrđuje da je vršena akcija pretresa srpskog zaseoka Gojakovac radi pronalaska oružja, da je pretres vršila Teritorijalna odbrana, oni iz policije PS Nemila su čuvali Srpsko groblje. Iskaz ovog svjedoka opovrgava i pokazuje netačnost iskaza svjedoka A. K., koji je istakao da je navedene policajce poslao da pokažu pripadnicima Teritorijalne odbrane gdje se nalazi zaseok. I ovaj svjedok također nastoji da poboljša položaj optuženog Mešinović Asima, iako je očito iz njegove izjave, da su upravo i iz PS Nemila bili prisutni prilikom pretresa, kretali su se po zaseoku do krajnjeg odredišta starog Srpskog groblja, da je bio prisutan kada su curicu maltretirali, istu vratio njenoj majci, što je kontradiktorno svjedočenju S. P. koji je opisao detaljno taj događaj i potvrdio da je upravo Asim sa drugim vojnicima u šumu poveo D., pa kada je njena majka počela da plače D. dozvolio da se vrati kući. Navodi da nakon što je pretres završen sa ostalima su napustili selo.

Svjedok R. J. nije očevidac događaja, tu nije živio, niti se nalazio i ništa mu nije poznato zbog čega ovaj svjedok nije ni značajan za odgovornost optuženih.

Što se tiče iskaza optuženog Kovačević Safeta, kojeg je dao u svojstvu svjedoka smatramo da je isti dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, te da je u suprotnosti sa navodima iz iskaza svjedoka optužbe, te u suprotnosti sa navedenim materijalnim dokazima. Pa tako, optuženi kao svjedok navodi, da je u kritično vrijeme živio u Topčić Polju, da se osjećala napetost, rezervisti se kretali putem M17, oni su se samo organizovali, formiran je Krizni štab, imali su nešto i oružja, komandir je bio S.Z. i rekao im je da ujutru idu da obezbjeđe Gojakovac, tj. da ga okruže, da zaustave lica koja krenu iz sela, da ne smiju ulaziti u selo. Navodi da je njih iz sela krenulo pješke šumom 20 do 30, u 05,00 sati, imao je sa sobom pušku, kada su došli do sela Z. je izvršio raspored oko sela i on se nalazio sa A. B. iznad kuća kod vikendice T. S. koja je bila udaljena od J. kuće 80 do 100 metara, obučen je bio u sivu jaknu i sive hlače sa oznakom Teritorijalne odbrane. Potvrđuje da je do 1987. godine bio u rezervnom sastavu, kada su ih prebacili u

Teritorijalnu odbranu i svi punoljetni iz Topčić Polja su bili u Teritorijalnoj odbrani. To jutro je zaustavio S. J. obučenog u civilnoj odjeći, bez oružja i bio je jako zastrašen kada ih je vidio sa oružjem, zatim je došao Z. i odveo J. ispod vikendice i nakon 15 do 20 minuta i vidio je da Z. ispred sebe vodi J. i N. i da odlaze prema J. kući. Nakon toga sa drugim ljudima je otišao do J. kuće, gdje su se nalazili J. i N., bilo je vojske u zelenim ogrtačima i policije, bilo ih je dosta. Jedna grupa je odvela J., a da je on ušao u J. kuću gdje se nalazila C. i D. S., bile su prepadnute, jer su oni bili sa oružjem, od C. je uzeo ključ i dao Mustafi Haziću koji su završili dalje, kada im je rečeno da su završili i to sve je trajalo 3 do 3 i po sata kada su se u grupama povlačili, a u selu je ostala policija i vojska, te ne zna šta se dalje dešavalo, nikoga nije uvrijedio ni udario. Ističe da je sedmicu do dvije poslije tog događaj čuo da je J. umro. Na pitanje tužioca potvrđuje da je u to vrijeme bio pripadnik Teritorijalne odbrane Topčić polje, da im je Z. izdao zadatak da okruže selo, ali da ne ulaze u selo, on je ipak ušao u selo i u kuću S. J.. Od policije je neko Z. rekao da se povuku, a Z. je naredbu o povlačenju dao njima iz Teritorijalne odbrane. Odbrana ovog optuženog je u suprotnosti sa iskazima očevidaca, kojima je sud poklonio punu vjeru, radi čega sud zaključuje da je odbrana ovog optuženog usmjerena ka izbjegavanju krivične odgovornosti.

Što se tiče iskaza optuženog Mešinović Asima, koji je na glavnom pretresu dao u svojstvu svjedoka, također smatramo da je isti dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, te da je isti kao što je naprijed navedeno u suprotnostima sa navodima i iskazima svjedoka optužbe, te u suprotnosti sa izvedenim materijalnim dokazima. Potvrđuje da je u vrijeme kada se događaj desio radio u Policijskoj stanici Nemila, a da je od 1980. godine do 2012. godine radio kao aktivni policajac, nikada nije mijenjao formaciju, izmjene su bile jedino u smislu SUP / MUP. Takođe navodi da je početkom juna mjeseca formiran reonski štab TO na području Mjesne zajednice Nemila i sela koja su pripadala Nemili koji su preuzeli poslove oko pregleda i pretresa terena, a u cilju pronalaska naoružanja. Ističe da su u drugoj polovini mjeseca juna pripadnici Teritorijalne odbrane tog reonskog štaba došli u PS Nemila, te ih obavijestili da će se narednog dana vršiti pregled terena i pretres sela Gojakovac, koje se nalazilo u neposrednoj blizini Nemile. Navodi da se dobrovoljno prijavio, te da je po usmenom naređenju komandira PS Nemila, zajedno sa policajcima PS Nemila Tufekčić Raifom i Telalović Esadom u jutarnjim satima oko 07,00 sati, krenuo u zaseok i u selo su ušli sa većom grupom pripadnika rezervnog sastava PS Nemila, vojne policije Zenica, pripadnika TO sa područja Zenice i regije Nemila. Takođe po njihovom dolasku u selu je već bio prisutan određen broj pripadnika TO, jer su u selo dolazili iz svih pravaca. Pokazao je kuću S. J. i da je J. vidio u njivi ispred svoje kuće, te da je nastavio da se kreće dalje kako bi pokazao gdje se nalazi staro srpsko groblje. Prisutna lica su pregledala određene lokacije u zaseoku, ispod sijena, drveća i kamenja. Takođe navodi da je prilikom kretanja prema srpskom groblju vidio da teritorijalci vode dva lica srpske nacionalnosti. Potvrđuje da je kod kuće B. V. zatekao B. D. koja je plakala, te mu rekla da su joj odveli C. tj. njenu kćerku D. i da hoće da je siluju, te je ispod kuće jedno 20-tak metara primjetio četiri lica sa D.. Odveo je D. do njene majke. S. J. je vidio samo kod njegove kuće, po viđenju je poznavao sva lica sa Gojakovca, a na suđenju je prepoznao S.N. i taj dan u Gojakovcu ni sa jednim od njih tj. S. J., S. N. i S. P. nije imao ni fizički ni verbalni sukob, niti je na bilo koji način iznuđivao iskaze u smislu gdje je naoružanje ili određena lica. Ističe da je taj dan bio naoružan automatskom puškom, pištoljem, sredstvima za vezivanje, gumenom palicom i kod sebe je imao motorolu.

U unakrsnom ispitivanju potvrđuje da je taj dan u zaseoku se nalazio i Neslanović Ernard i da je čuo da je bio i Kovačević Safet. Neslanović Ernard je bio pripadnik rezervnog sastava policije u PS Nemila, Safet je bio pripadnik TO, prvobitno su to bile seoske straže, a onda TO. Ističe da je Teritorijalna odbrana vodila sve aktivnosti oko pretresa zaseoka Gojakovac, a policija je vršila asistencije i popunjavala akciju sa određenim licima. Ističe da je

staro srpsko groblje se nalazilo u šumi, udaljeno od sela, i da je njegova uloga bila samo pokazivača taj dan u toj akciji. Takođe potvrđuje da je nekoliko dana poslije akcije u PS Nemila čuo da je J. umro.

Znači, potvrđuje da je vršen pretres zaseoka Gojakovac, da su u pretresu učestvovali pripadnici Teritorijalne odbrane Zenica, reonskog štaba Teritorijalne odbrane Nemila, vojna policija Zenica i rezervni sastav PS Nemila. Njegov iskaz je suprotan iskazima odbrane S. D., S. N. i S.P. koji su potvrdili da je u zaseoku Gojakovac prilikom pretresa sela, Asim fizički i psihički mučio N. i P., da je bio prisutan pred kućom B. D. u toku vršenja samog pretresa i da je sa drugim vojnicima u šumu poveo D., koju je nakon što je njena majka počela da plače dozvolio da se vrati svojoj kući. Znači, da Mešinović Asim nije vršio ulogu pokazivanja određenih lokacija u zaseoku Gojakovac, kao i samog zaseoka, već da je aktivno učestvovao u mučenju civilnog stanovništva.

Neslanović Ernard nije iznio svoju odbranu.

Kada analiziraju kako dokazi optužbe tako i dokazi odbrane zaključuje se da su dokazi tužilaštva međusobno povezani, da su logični i uvjerljivi zbog čega ih ovaj sud u potpunosti prihvata, a da su dokazi odbrane usmjereni prema izbjegavanju krivične odgovornosti optuženih. Dokazi tužilaštva potvrđuju izvršenje krivičnog djela od strane optuženih, da su optuženi djelo počinili u vrijeme i na način kako je to opisano i činjeničnom dijelu presude, a da prigovori odbrane ,a koji se odnose na iskaze svjedoka optužbe ne umanjuje kvalitet tih dokaza odnosno svjedočenja, jer su iskazi u bitnim elementima vrlo jasni i uvjerljivi. Dokazi tužilaštva na nesumnjiv način potvrđuju postojanje ratnog stanja i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, potvrđuju status optuženih lica, kao i status žrtava odnosno oštećenih lica. Tužilaštvo je dokazalo pripadnost formacijama optuženih lica, a dokazi koje je odbrana uložila u sudski spis, a koji su navedeni u ovoj presudi ne isključuju pripadnost policiji i TO, a posebno na osnovu izjava H. F. i H. S.. Ova dva svjedoka su objasnili vođenje ratnih evidencija i kartona, te kada se ovi iskazi povežu sa materijalnim dokazima tužilaštva o pripadnosti oružanim formacijama optuženih, a koji su navedeni u ovoj presudi, zaključuje se da su optuženi bili pripadnici upravo onih vojnih formacija koje su navedene u izreci.

Odbrana optuženih smatra da u konkretnom slučaju nema elemenata mučenja, a što predstavlja bitan dio krivičnog djela. Suprotno takvim navodima ovaj sud nalazi da su u radnjama optuženih sadržani elementi mučenja, a kako je to naprijed navedeno, zbog čega su optuženi i oglašeni krivim. Ponašanje optuženih, a u cilju pronalaska oružja, ima sve karakteristike mučenja.

Dakle, optužba je izvan razumne sumnje dokazala da su optuženi počinili krivično djelo upravo onako kako je to bliže navedeno u izreci ove presude.

Kod donošenja odluke o krivično-pravnoj sankciji, te izricanju kazne u trajanju od po jednu godinu optuženim licima, ovaj sud je cijenio stepen krivične odgovornosti optuženih, način, težinu i posljedicu počinjenog krivičnog djela. Od olakšavajućih okolnosti, sud je na strani optuženih cijenio činjenicu da su se optuženi korektno ponašali tokom krivičnog postupka, te su uzete u obzir njihove lične i porodične prilike.

Otežavajućih okolnosti sud nije našao, a sam način izvršenja krivičnih djela, kao i nastale posljedice su prethodno cijenjene, pa se ove okolnosti ne mogu ponovo cijiniti kao otežavajuće okolnosti.

Cijeneći činjenicu da su optuženi predmetno krivično djelo počinili sa drugim NN licima, a kako je to bliže navedeno u izreci ove presude, te da su posljedice nastale prema oštećenim, ne samo djelovanjem optuženih, već i drugih lica, ovaj sud je prema optuženim ublažio kaznu zatvora ispod zakonskog minimuma, te optužene osudio na minimalne kazne zatvora, kojima će se, prema ocjeni ovog suda, postići kako opća, tako i specijalna prevencija, a shodno članu 5. preuzetog KZ SFRJ.

Dakle, uzimajući u obzir naprijed navedene okolnosti, ovaj sud smatra da su izrečene kazne zatvora adekvatne, a pri tome cijeneći način, težinu i posljedicu počinjenog krivičnog djela, kao i učesće optuženih u izvršenju krivičnih djela.

Na osnovu člana 212. stav 1. i 3. ZKP FBiH oštećeni S. N., S. P. i S.-N. R. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak, a s obzirom da isti nisu jasno postavili u krivičnom postupku.

Primjenom člana 202. stav 1. ZKP FBiH, optuženi su dužni platiti cjelokupne troškove krivičnog postupka, a o čemu će sud donijeti posebno rješenje nakon pribavljanja troškovnika, s tim da se ovom presudom obavezuju da na ime paušala svaki posebno plati iznos od po 50 KM u roku od 15 dana, od dana pravosnažnosti ove presude.

Odluka o paušalu zasnovana je na osnovu dužine i složenosti krivičnog postupka.

Optuženi su obavezani da plate troškove krivičnog postupka, s obzirom da odbrana nije u sudski spis uložila dokaze za eventualnu primjenu člana 202. stav 4. ZKP FBiH (mogućnost oslobađanja obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka).

Zapisničar

Predsjednik vijeća

Telalović Jela

Maličbegović Enes

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH, u roku od 15 dana, od dana prijema iste, a putem ovog suda.